1907, vyslovil § 206 tohoto zákona, že vedle ustanovení v tomto zákoně obsažených zůstávají i na dále v platnosti třetí odstavec § 15 zák. čl. XIV : 1876, jakož i ustanovení § 9 zák. čl. XXI : 1898 v územním obvodě těchto zákonů. Tomuto předpisu, pokud ponechává výslovně v platnosti ustanovení cit. § 9, nelze rozuměti jinak, nežli že břímě spojené s ošetřováním osob, v tomto § uvedených, a v případech tam vytčených zůstává i nadále přeneseno na stát i ohledně osob nemoc. pojištění podrobených, ohledně nichž platí jinak předpisy zák. čl. XIX z r. 1907. Jedině v tom směru byla stanovena výjimka ze zásadní povinnosti nemoc. pokladen hraditi náklady nemocn. ošetření svých členů v rámci § 59 zák. čl. XIX : 1907. Důsledek předpisu § 206 pak jest, že ostatní předpisy zák. čl. XXI : 1898 vedle předpisů zák. čl. XIX : 1907 neplatí, čili že zák. čl. XIX z r. 1907 připouští ze zásady § 59 pouze jedinou výjimku § 9 zák. čl. XXI : 1898. Nelze se proto, když jde o nemocn. ošetření člena pokladny, dovolávati jiných ustanovení tohoto zák. čl. XXI : 1898, tudíž ani na jeho § 3.

Zástupce stížností hleděl své odlišné stanovisko odůvodniti poukazem na genesi cit. § 206. Výslovné ustanovení o ponechání v platnosti § 9 zák. čl. XXI : 1898 dostalo se prý do cit. § 206 na popud výboru pro dělnické záležitosti poslanecké sněmovny (soc. pol. výboru), aby se předešlo případným nedorozuměním. Výbor odůvodnil výslovné ponechání v platnosti cit. § 9 tím, že ke krajinskému fondu pro ošetřování nemocných přispívají průmyslníci, a že tudíž nemůže býti intencí osnovy zákona zprostiti fond ten závazků na účet nemoc. pokladny, tedy na účet zaměstnavatelů a zaměstnanců, kteří pokladnu vydržují.

Výklad § 206, jak shora byl podán, není nijak v rozporu s těmito intencemi; zákon jim vyhověl tím, že ponechal v platnosti cit. § 9, tak že i nadále stát hradí útraty nemocn. ošetření členů pokladen v případech uvedených pod lit. a) a b) tohoto paragrafu. Došly tudíž zmíněné intence výrazu jen ohledně § 9. Kdyby je byl chtěl zákon respektovati i ohledně jiných §ů zák. čl. XXI : 1898, byl by to výslovně uvedl. Nss musí se však říditi zákonem tak, jak byl vydán.

Zrušil-li odst. 2 čl. IV. zák. č. 248/1923 výslovně § 5 zák. čl. XXI : 1898, jenž ukládá hospodáři náhradu léčebného za čeleď, stalo se tak důsledkem rozšíření působnosti nemoc. pokladen na Slov. a Podk. Rusi na veškerou čeleď, jež nastalo nařízením vlády z 23. září 1919 č. 516 resp. z 21. ledna 1921 č. 26 a shora citovaným zákonem z 21. prosince 1923 č. 248 Sb. a nelze z této okolnosti ničeho dovozovati pro stanovisko stížností.

Z těchto úvah jde, že ustanovení § 3 lit. c) zák. čl. XXI : 1898 nelze na sporné případy použíti a jest je proto posuzovati dle specielního předpisu cit. § 59 zák. čl. XIX : 1907. Tento předpis však nestanoví, že by nemoc. pokladna byla povinna hraditi jen polovici zmíněných nákladů ošetřovacích; odpovídá proto nař. rozhodnutí zákonu.

Č. 5372.

Samospráva obecní. — Administrativní řízení: Samosprávným úřadům přísluší rozhodovati o odvolání poplatníka

z předpisu obecní dávky z vody užitkové, třebas poplatník zakládá svůj rekurs na to, že má podle smlouvy s obcí uzavřené právo k braní vody.

(Nález ze dne 11. února 1926 č. 2538.)

Věc: Město T. (adv. Dr. Em. Chalupný z Tábora) proti okresní správní komisi v Táboře (za zúč. Pravovárečné měšťanstvo v Táboře adv. Dr. L. Hammer z Prahy) stran vodní dávky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Správní komise města T. vyřídila rozhodnutím z 21. prosince 1923 podání z 8. října 1922, 24. ledna 1923 a 2. května 1923, kterými se Pravovárečné měšťanstvo v T. ohradilo proti předepsání ob. dávky z vody užitkové, jakožto odvolání, a usnesla se odvolání tomu nevyhověti a ve smyslu schválených pravidel o vybírání ob. dávky z vody užitkové trvati na placení za dodanou vodu, ježto toto vodné jest vodným všeobecným, které musí platiti každý majitel nemovitostí. K dalšímu odvolání poplatníka zrušil žal. úřad nař. rozhodnutím usnesení měst. správní komise, poněvadž práva poplatníka na braní vody z měst. vodovodu jest povahy soukromoprávní.

O stížnosti uvážil nss toto: — — —

Pravovárečné měšťanstvo domáhalo se rekursem sproštění povinnosti k placení vodného jemu předepsaného, odvolávajíc se na své právo k braní vody, vyplývající ze smlouvy uzavřené s obcí dne 20. května 1844. Předmětem sporu byla tedy otázka, je-li Pravovárečné měšťanstvo povinno platiti vodní dávku a nikoliv otázka, zdali po právu trvá jeho tvrzené právo na braní vody z titulu soukromoprávního. Obec také judikovala jen o povinnosti k dávce a uznala ji na základě svých schválených pravidel o odebírání užitkové vody a vybírání poplatku z ní z 31. května 1922. K tomu byla dle předpisu §u 22 cit. pravidel a §u 44 ob. fin. nov. komepetentní.

Dle týchž ustanovení byla také osk povinna rozhodovati o odvolání obce, a při tom bylo jí toliko řešiti otázku, zda tvrzené soukromé právo na vodu z ob. vodovodu jest důvodem osvobození Pravovárečného měšťanstva od povinnosti k dávce, nikoliv otázku existence tohoto tvrzeného práva. Nešlo tedy v daném případě o spor iuris privati, nýbrž o spor iuris publici, o němž rozhodovati přísluší úřadům samosprávným.

Když žal. úřad hleděl na tuto spornou otázku jinak a usnesení nižší stolice zrušil pro nepříslušnost, jest jeho výrok nezákonný.

Č. 5373.

Samospráva zemská: Usnesení slezské zemské správní komise o nové úpravě platů zemského úřednictva vyžaduje za účinnosti zákona č. 280/1920 ke své platnosti schválení vlády.

(Nález ze dne 11. února 1926 č. 2541.)

Věc: Jindřich H. a spol. v Opavě (adv. Dr. Otto Stein z Prahy) proti zemské správní komisi v Opavě (ředitel zem. úřadů Rud. Kloss) stran úpravy služebních požitků.